

[Korsgaard.]

er fornuftigvis den, at det er en Kendsgerning, at det Antal Biler, hvorover Ministrene, mere eller mindre personligt, disponerer, bliver større og større. Det er muligt, at dette er berettiget, men at det koster Penge, derom kan der efter min Mening ikke være den fjerneste Tvivl. Jeg har vel hørt, at nogle vil gøre det til en ren Udgift for de paagældende Fagministre, at de faar en Bil. Det forekommer mig, at en Tale af den Art er meget naiv; for hvis det bliver dem til en Udgift, er det selvfølgelig, fordi de bruger den paa anden Maade, end de strengt taget tjenestemæssigt er nødt til. Men at der her bliver Tale om en reel Lønudgift, en virkelig Udgift for Staten, kan der for mig ingen Tvivl være om.

Nu vil jeg ingenlunde paastaa, at der ikke her og dér kan trænges til større Udgifter, men hvad jeg derimod ikke synes saa godt om, er, at de, der stærkt rejser Kravet om, at f. Eks. Tjenestemændene skal skæres ned, her, som det synes mig, ad Omveje i Virkeligheden foranlediger større Udgifter.

Jeg maa maaske her have Lov til at gøre en enkelt Bemærkning om Rigsdagsmændenes Rejser med Dampskib. Det tangerer nemlig noget det samme, som man er inde paa her. Det er jo et Faktum, at der er sluttet en Overenskomst med det Forenede Dampskibsselskab, som betyder, at den Rigsdagsmand, der bor i Jylland, og som benytter den Ret, det Forenede Dampskibsselskab giver ham, paafører Statskassen aarlig en Udgift paa ca. 500 Kr., altsaa reelt, at den paagældende Rigsdagsmands Løn forhøjes med 500 Kr. (Afbrydelse). Ja, i Relation til, hvad det koster, er det det samme. Det kan efter mine Begreber være Staten fuldkommen ligegyldigt, om man tvinger den paagældende til at sejle med Skib, for at komme af med de 500 Kr., eller man kommer af med Pengene paa anden Maade, økonomisk set bliver det fuldkommen det samme. Nu skal det ikke forstaas saaledes, at jeg i og for sig er imod denne Udgift, og da navnlig ikke, hvis Overenskomsten med det Forenede Dampskibsselskab, der jo gaar ud paa, at Rigsdagsmændene faar Rejsen for halv Pris, fra Dampskibsselskabets Side er sluttet paa Grundlag af, at det er en Forretning for Selskabet. Men jeg vilde til det yderste være imod, at Rigsdagen som saadan skulde modtage Drikkepenge af det paagældende Selskab, være sig paa den ene eller paa den anden Maade.

Jeg har altsaa i og for sig ikke noget imod denne, som jeg vil kalde det, faktiske Lønforhøjelse, men jeg synes jo, det passer saa uendelig daarligt til, hvad man maaske ikke mindst træffer i Jylland, og hvad man ogsaa ved visse Lejligheder træffer her, Kravet om, at Rigsdagsmændene skal gaa i Spidsen, naar der skal spares. Jeg har altid betragtet Udtalelser af den Art som hykleriske og urimelige, for vi Rigsdagsmænd er hverken værre eller bedre end Folk i Almindelighed, i hvert Fald tror jeg nok, jeg tør sige, vi ikke er værre, ikke i og for sig af Temperament, men fordi vi nu en Gang er mere udsat for Kritik end Folk i Almindelighed. Derfor tror jeg, som sagt, man har Lov til at sige, at vi paa ingen Maade er værre, men det at ville stille en Rigsdagsmand op til, at han skal foregaa Folk med et godt Eksempel, som den Gang der var Tale om Rigsdagsmændenes Lønningers Nedsættelse, det forekommer mig urimeligt, og dobbelt urimeligt forekommer det mig da, at de, der var saa hidsige den Gang — og blandt dem var jeg ikke, og jeg lagde ikke paa noget Tidspunkt Skjul paa, at jeg var imod hele den Betragtning, der laa bag —, nu synes, at de bagom, om jeg saa maa sige, kan lave Ordninger af denne Art. Lad os være enige om, at hvad vi gør, det maa vi finde os i kan være godt eller daarligt, men det skal i hvert Fald være ligetil, saa enhver kan se, hvad det er, vi gør i Spørgsmaal af denne Art. Og jeg synes altsaa ikke om det Arrangement, der her blev truffet, fordi det ikke var reelt, fordi det var mere lukket, end det burde være.

Jeg nævner dette Forhold, fordi det forekommer mig, at det til en vis Grad tangerer Spørgsmaalet om Biler, for Bilerne er ogsaa — derom kan der, som sagt, ikke være den fjerneste Tvivl — en Udgift for Statskassen. Man kan spørge: Er der da Rimelighed i, at Ministrene skal betale for deres Transport til og fra Steder, hvor de i Embeds Medfør bør være? Jeg vil besvare dette Spørgsmaal med et absolut Nej, deri er der ingen Mening; selvfølgelig skal de have et passende Transportmiddel stillet til Raadighed. Men jeg har den Overbevisning, at naar dette Transportmiddel bliver stillet til Raadighed paa den Maade, at den paagældende Minister praktisk talt til egen Raadighed faar en egen Bil, saa er det en for Statskassen meget dyr Ordning, idet jeg gaar ud fra, at f. Eks. Transporten til og fra Hjemmet ikke hører med under det Omraade, hvor det falder naturligt, at en Minister transporteres i Bil. Til Transport